

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **I. D.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2017, čj. MV-129478-10/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 1. 2018, čj. 30 A 28/2017-54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 22. 9. 2015 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání ve smyslu § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žadatel k žádosti nedodal všechny požadované doklady a náležitosti podle § 46 odst. 7 tohoto zákona. Byl vyzván, aby je doložil, a vzápětí bylo řízení přerušeno (kvůli probíhajícímu řízení o předběžné otázce). Správní orgán v řízení pokračoval ode dne 14. 4. 2016. Opětovně pak vyzval žalobce k předložení dokladů, žalobce však potřebné dokumenty nedodal a celkem třikrát žádal o prodloužení lhůty. Správní orgán žalobci dohromady prodloužil lhůtu o 35 dní, poslední žádosti o prodloužení lhůty však nevyhověl a řízení zastavil. Žalobce se odvolal k žalované jak proti

usnesení o neprodloužení lhůty, tak proti usnesení, jímž bylo zastaveno řízení, avšak žalovaná obě usnesení potvrdila.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí ve věci zastavení řízení žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který se s argumenty žalované ztotožnil a žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost kvůli nepřezkoumatelnosti rozsudku a nesprávnému posouzení právní otázky.

[4] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, jak krajský soud reagoval na postup správního orgánu prvního stupně při neprodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Stěžovateli sice byla prodloužena lhůta celkem o 35 dní, ale správní orgán prvního stupně rozhodl až po roce od zahájení řízení. Krajský soud dále neuvedl, proč nemusely správní orgány posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života (k tomu stěžovatel citoval rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33). Stěžovatel poukázal na primární účel správního řízení, tedy vydání meritorního správního rozhodnutí. Již v řízení o žalobě se dovolával rozsudku NSS ze dne 21. 3. 2013, čj. 4 As 11/2012-36, krajský soud však neuvedl, proč se tento rozsudek ve stěžovatelově věci neužije.

[5] Stěžovatel nadále není spokojen s tím, jak se žalovaná vypořádala s námitkou, podle níž nebylo v usnesení o zastavení řízení řádně vypořádáno jeho vyjádření k podkladům ze dne 9. 8. 2016. Stěžovatel poukazuje i na to, že sama žalovaná označila za značně neujasněný postup, kterým správní orgán prvního stupně namísto zastavení řízení pokračoval v provádění úkonů směřujících k meritornímu rozhodnutí; poté však aprobovala rozhodnutí o zastavení řízení, stejně jako později krajský soud.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] NSS neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatelem označený rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4 As 11/2012 mu nemůže nijak prospět. V tomto rozsudku totiž šlo o zcela jinou právní a skutkovou situaci – konkrétně o to, že nebyl zaplacen ekologický poplatek, který však podle zákona nebyl povinnou náležitostí přihlášky k zápisu vozidla do registru motorových vozidel. Pokud tedy nebyl zaplacen, nebylo možno to považovat za podstatnou vadu žádosti, pro niž by mělo být řízení zastaveno.

[8] Citovaný rozsudek však na stěžovatelovu věc nedopadá nejen skutkově, ale ani svými právními argumenty. Stěžovatel žádá, aby se o věci meritorně rozhodlo navzdory tomu, že nepředložil vše z výčtu potřebných dokladů a náležitostí, které jsou požadovány v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. NSS již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, čj. 6 As 57/2009-72, že správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení. Na to pak navázal rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, podle nějž

pokračování

lze řízení zastavit pouze tehdy, jsou-li vady způsobené touto nečinností takové intenzity, že kvůli nim nelze pokračovat v řízení. NSS zde dodává, že nedoložení dokladů podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je právě takovou vadou, která znemožňuje posoudit žádost z formálního i obsahového hlediska. NSS potvrzuje závěr krajského soudu, podle nějž povinnost vést řízení k meritornímu rozhodnutí (§ 9 správního řádu) není povinností absolutní. Nelze tedy zabránit tomu, aby řízení bylo ukončeno procesně (zastavením), není-li možné vůbec posoudit úplnost a správnost dokladů požadovaných zákonem

[9] Stěžovatelem namítaný rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 Azs 81/2016 na toto řízení rovněž nedopadá. Tento rozsudek se týkal věci, v níž správní orgán rozhodoval o věci samé (zamítal žádost o povolení k pobytu), nešlo tu o zastavení řízení. Neplyne z něj proto, že by se měla zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do cizincova soukromého a rodinného života i v případě, že správní orgán zastavil řízení (k tomu srov. i rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41).

[10] Krom toho NSS podotýká, že v průběhu řízení nevyšlo najevo nic o stěžovatelově soukromém a rodinném životě na území ČR. Při pohovoru konaném dne 11. 5. 2016 stěžovatel uvedl, že jednou až dvakrát ročně jezdí do Ruska, jeho děti jsou dospělé a mohou jej v ČR navštěvovat. Jinak se o ničem ze svého soukromí nezmínil, ani v odvolání nenamítal, že by takové posouzení v rozhodnutí prvního stupně chybělo. Takovou námitku vznesl až v řízení před krajským soudem, a to opět (jak je příznačné pro podání advokáta, který stěžovatele zastupuje již od počátku správního řízení) bez jakýchkoli konkrétních údajů. Ani k délce svého pobytu na území ČR nebyl schopen uvést nic bližšího (omezil se pouze na tvrzení, že zde pobývá „*již tolik let*“).

[11] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán prvního stupně nedostatečně reagoval na jeho vyjádření ze dne 9. 8. 2016. NSS potvrzuje názor krajského soudu, že s vyjádřením se správní orgán prvního stupně dostatečně vypořádal již v usnesení, kterým neprodloužil lhůtu k odstranění vad žádosti (šlo o reakci na opakovaně uplatňované tvrzení, že stěžovateli se nedaří obstarat si potřebné doklady kvůli složitým obchodněprávním vztahům v jeho společnosti). Nebylo proto nezbytné opakovat stejnou argumentaci i v usnesení o zastavení řízení.

[12] NSS nevyhověl ani námitce, která se týkala postupu správního orgánu prvního stupně v řízení. Správní orgán činil sice nadbytečně úkony směřující k meritornímu rozhodnutí (např. pohovor ze dne 11. 5. 2016), avšak to nepůsobí nezákonnost jeho konečného rozhodnutí, jímž bylo řízení zastaveno. Určitým vysvětlením jeho postupu může být to, že žalovaná na podnět stěžovatele vydala vůči správnímu orgánu dne 18. 4. 2016 (tj. bezprostředně po „obživnutí“ přerušeného řízení) opatření proti nečinnosti. Správní orgán proto v reakci na toto opatření činil další úkony směřující k meritornímu rozhodnutí v očekávání, že stěžovatel odstraní vady v žádosti. To se nakonec nestalo.

[13] Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že správní orgán prvního stupně rozhodl až po roce od podání žádosti a že správní řízení týkající se pobytových otázek trpí dlouhými průtahy, avšak je třeba upozornit na to, že řízení bylo po několik měsíců (od 7. 12. 2015 do 14. 4. 2016) přerušeno kvůli předběžné otázce řešené v souběžném správním řízení, v němž

se rozhodovalo o zrušení stěžovatelova povolení k pobytu za účelem podnikání. NSS dále zdůrazňuje, že lhůta 35 dní byla lhůtou, o kterou správní orgán celkově prodloužil stěžovateli možnost odstranit vady žádosti. Tato lhůta je však kratší než doba, v níž stěžovatel mohl fakticky vady odstranit a jež zahrnuje i dobu rozhodování o žádostech o prodloužení lhůty a dobu doručování. Stěžovatel měl tedy od prvního dne první prodloužené lhůty do posledního dne poslední prodloužené lhůty celkem 61 dní k odstranění vad žádosti.

[14] Stěžovatel tak měl dostatek času, aby obstaral potřebné doklady stanovené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, nehledě na skutečnost, že s nutností obstarat dokumenty se seznámil již ve výzvě správního orgánu prvního stupně dne 22. 9. 2015. Stěžovatelova námitka, podle níž nemohl získat dané doklady kvůli složitým obchodněprávním vztahům, neobstojí už proto, že po celé řízení před správními orgány i soudy nijak neupřesnil konkrétní problémy spojené se získáním dokumentů.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu